

Az Orpheus Noster szerkesztősége szeretettel köszönti Vassányi Miklóst 60. születésnapja alkalmából

Orphicorum fragmenta, 168. 5–32.

Csillagos ég ura fényes Iuppiter, ő a király ott,
elv, eredet s születés meg erő, Isten, ki egyetlen,
mindenen úr. Fenséges teste a lakhelye mindnek:
földnek, hullám árjának, tűznek, levegőnek,
éjnek, nappalnak. Bölcsesség, térbeni kezdet
és a vidám szerelem megfér testén a királynak.
Felpillantva nyakát látod majd ég-Iuppiternek,
és a tekintélyes, magas és nagy tiszteletet kisugárzó
főt, amelyet szökés fürtökben csillagok ékes
szép sugarának rőt hada díszít, innen a kettős
szarv nyúlik ki, akár a bikáé, színe aranyló.
Egyik a napkelte, s napnyugta a másik...
És a szemében nagy fényével felragyogó Nap,
Phoibos bíbor fényének tűnését váltja a szép Hold.
Éteri elméjében tudja előre, mi lesz majd,
sem zaj, semmi erő, hír nem lesz rejtve előtte,
sem rejtély, behatol mindenhova győztesen, ésszel.
El nem enyésző teste kiterjed végtelenül, s mód
nem köti; széles vállai és keblének az íve
nagy levegő-ég, szárnyai is lám itt a szelekben.
Rajtuk száll mindenhez, gyorsabb északi szélnél.
Földanya ül szent gyomrában, kidagad, teli véle,
mert a hatalmas hegláncoktól messzire nyúl ki,
melyet a zúgó tenger övez szép körben, ahogy kell.
Végül a lába a föld végső küszöbével egyenlő,
talpa alapja világnak, s a szörnyű Tartaros is még,
így ismerjük mind az Olympos nagy vezetőjét.
Ebbe temet bele mindent, földbe le és a talajba,
aztán újra az áldott fénybe emel ki tavasszal.

Frazer-Imregb. Monika fordítása